

Adam en karanlık yıldızdı, kadın ise en aydınlık gölge.
Birlikte en parlak geceyi yarattılar.

Jennifer L. Armentrout

Roman

EN PARLAK GECE

DE
X

DEX'TE YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Melez Sözleşmeleri 1 - Melez
Melez Sözleşmeleri 2 - Safkan
Melez Sözleşmeleri 3 - Tanrı
Melez Sözleşmeleri 4 - Apollyon
Melez Sözleşmeleri 5 - Avcı
Lux 1 - Obsidiyen
Lux 1,5 - Unutulmuş
Lux 2 - Oniks
Lux 3 - Opal
Lux 4 - Köken
Lux 5 - Direniş
Hep Seni Bekledim
Kış Güneşi
Saplantı
Karanlık Elementler 1 - Kimi Öptüğüne Dikkat Et
Karanlık Elementler 2 - Kime Dokunduğuna Dikkat Et
Karanlık Elementler 3 - Kimi Seçtiğine Dikkat Et
Lanetli 1 - Lanetli

Lanetli 2 - Paramparça
Lanetli 3 - Cesur
Gamble Kardeşler 1 - Sağdıç
Gamble Kardeşler 2 - Oyuncu
Gamble Kardeşler 3 - Bodyguard
Hep Seni İstedim
Titan 1 - Geri Dönüş
Titan 2 - Güç
Titan 3 - Mücadele
Titan 4 - Kehanet
Sonsuzluğun Sonuna Dek
Ölene Dek Beraberiz
Ya Yarın Yoksa
Köken 1- En Karanlık Yıldız
Köken 2- En Aydınlık Gölge
Kan ve Kül 1- Kan ve Külden
Kan ve Kül 2- Ten ve Ateş Krallığı

KÖKEN 3

EN PARLAK GECE

Orijinal adı: *The Brightest Night*

© 2020, Jennifer L. Armentrout

Yazan: Jennifer L. Armentrout

Çeviren: Esra Çetin

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Türkçe yayın hakları: © 2022 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitap Taryn Fagerness Agency ve Onk Ajans Fikir ve Sanat Eserleri A.Ş. ortak çalışmasıyla yayınlanmıştır.

1. baskı / Haziran 2022 / ISBN 978-625-8021-76-9

Sertifika no: 44919

Kapak uygulama: Serçin Çabuk

Grafik uygulama: Hülya Aktaş

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 446 05 99

Sertifika no: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Jennifer L. Armentrout

EN
PARLAK
GECE

Çevirmen: Esra Çetin

Size, okuyuculara. Daima.

“Jason Dasher.”

General Eaton’ın fırlattığı şişenin kırık cam parçalarına bakarken, isim odada gürültüyle yankılandı.

Şaşkınlıkla orada öylece dururken, kehribar rengi sıvının yere dağılmış kâğıtların üzerine bulaşmasını izledim. Kâğıtlardan bazıları, Houston’ın hareketli bir şehir olduğu zamanlardan kalma önemsiz postalara benziyordu. Şehir merkezinde açılan yeni bir mobilya mağazasının renkli bir broşürü. Hiç açılmamış, mavi bir kupon paketi. Üzerinde kırmızı renkle önemli yazan beyaz zarflar. Hepsi, şehri sadece ölü bir bölgede saklanacak kadar çaresiz olanlar için yaşanabilir hale getiren elektromanyetik darbe bombaları atılmadan önce bu binaya ev sahipliği yapan kişiler tarafından geride bırakılan bir hayatın kanıtıydı.

Ev sahipleri tahliye mi edilmişti, yoksa yüzbinlerce kişi gibi EMD’leri takip eden kaosta kaybolmuşlar mıydı?

Neden bunları düşünüyordum ki? Birinin önemsiz postaları şu anki en önemli endişe kaynağı değildi. Sanki *onun* adını duyunca beynim kısa devre yapmıştı.

Çavuş Jason Dasher.

Herkes onu, insanlığı işgalci Luxen’lere karşı koruyan düşmüş bir savaş kahramanı, savaşta ölen vatansever bir ikon olarak biliyordu. Bir zamanlar ben de onların bir parçasıydım ama artık gerçeği biliyordum. Dasher, “çoğunluğun iyiliği” adına, hem insanlar hem de uzaylılar üzerinde yapılan korkunç deneylerden sorumlu kötü bir adamdı.

Ama kötü ve ölü bir adamdı.

Sadece hatırlayamadığım bir hayaletti çünkü karısı onu vurmuştu. Evelyn Dasher değil de Nadia Holliday adında bir kız olduğumu öğrenene kadar annem olduğuna inandığımla aynı kadın. Ki bu da aşağı yukarı sevgili annemin aynı zamanda bir Luxen olduğu bilgisiyse tokatlandığımla aynı zamanlardı.

Sylvia, Luxen ve insanlar arasındaki zorunlu hamileliklerden, rızasız mutasyonlardan, adam kaçırmalardan, cinayetlerden ve kendi halkının boyun eğdirilmesinden sorumlu bir adamla evlenmişti. Sadece bunlarla da kalmamış, aynı zamanda tüm bunlardan sorumlu olan kurum için çalışmıştı.

Daidalos.

Savunma Bakanlığı bünyesinde var olan ve halk uzaylıların varlığından haberdar bile olmadan çok önce Luxen'leri insan nüfusuna asimile etme göreviyle çalışmaya başlayan gizli bir örgüt. Luxen'lerin, onları yalnızca her türlü insan hastalığına karşı dirençli kılmakla kalmayıp, aynı zamanda onların bir insanın maruz kalabileceği her türlü fiziksel yarayı iyileştirmelerini sağlayan benzersiz biyolojik özelliklerini incelemişlerdi. Daidalos, kazanılan bilgiyi milyonların hayatını daha iyi hale getirmek için kullanmaya çalıştı, ancak hiçbir şey yolunda gitmedi.

Bunlarla nasıl başa çıkacağım hakkında hâlâ hiçbir fikrim yoktu. Bunu gerçekten başarabileceğimi hiç sanmıyordum, ama o adamın hayatına son verenin o olması da yardımcı olmuştu.

Biraz.

Dasher'ı, hayatımı kurtaran ve aynı anda elimden alan anlamadan geri adım atmaya kalkıştığımda vurmuştu. Andromeda serumu beni öldüren kanseri tedavi etmişti ama eskiden kim olduğumla ilgili tüm anılarımı çalmıştı.

Ve beni bir... Öğrendiğim kadarıyla Truva atı denen bir şeye dönüştürmüştü. Sadece insan olarak sınıflandırılmayacak bir şeye.

Şu anda, o ufaklık bilgi, en son aldığım *benimle dalga mı geçiyorsun* haberleri sonrasında arka plana atılmıştı.

Jason Dasher hayattaydı.

Kafamı iki yana sallarken midemde hafif bir ağrı belirdi. Eaton'ın

konusurken hata yapacak türden biri olmadığını söyleyen bir sonraki mantıklı adımı atmaya çalıştım, ama beynim tüm yaşananlardan sonra aşırı yüklenmişti. Ve kutsal lamalar aşkına, son birkaç ayda çok şey olmuştu.

Jason Dasher hayattaydı ve bu, işin en berbat kısmı bile değildi. Sadece komutlara cevap veren bir bilgisayarmışım gibi, ona cevap vermek üzere kodlanmışım. Şu anda hayatta olan ölü bir adama. Bir canavar olan ve her an kontrolümü ele geçirebilecek olan bir adama.

“İmkânsız” diye hırladı kısık bir ses.

Kalbim hop ederken sağıma baktım. Yanımda duruyordu, o herhangi bir Köken değildi –bir Luxen ve bir melezin çocuğuydu– ama en güçlü Luxen’den bile daha güçlüydü.

Luc.

Daidalos’un ona soyadı vermemiş olmasının, onun da bir soyadına sahip olamayacağı anlamına gelmediği konusunda onunla tartıştıktan sonra kendi için seçtiği bir soyadı vardı. King soyadını seçmişti ve *Luc King* kulağa hoş geliyordu, doğru geliyordu. Ve kendine bir soyadı verdiği için mutluydum; çünkü bir soyadının olmaması, Daidalos’un, yarattıklarının düşünen, hisseden, yaşayan, nefes alan varlıklar değil de bir nesne olduklarını hatırlamalarını sağlamanın birçok yolundan biriydi.

Soyadı onu daha insani yapmıştı, ama şu anda Luc hiç de insan gibi görünmüyordu.

Gözlerinin irisleri ametist rengini almıştı ve gözbebekleri parlak elmaslar gibi alev alev yanıyordu. Gergin bedeninin etrafı bembeyaz bir parıltıyla sarılmıştı. Elmacık kemikleri daha da keskinleşmişti ve dolgun dudaklarının kenarlarında soluk, gergin çizgiler belirmişti.

Onun etrafını saran, Luxen’lerin tam merkezinde yer alan ve onları çok daha tehlikeli, çok daha büyüleyici kılan saf enerjydi, yani Kaynak’tı. Bu nefes kesici güç, aynı anda hem can verebilir hem de o canı tek bir salisede alabilirdi.

İtiraf etmek isteyeceğimden çok daha fazla kez, kendimi ona şaşkın bir saplantıyla bakarken, yüzündeki çizgilerin ve hatların

onu bu kadar güzel yapacak şekilde nasıl bir araya geldiğini anlamaya çalışırken bulmuştum. Onu ilk defa gören herkes ona baskarken kendini biraz kaybediyordu, bu yüzden kendimi çok da sığ hissetmiyordum. Erkek. Kadın. Genç. Yaşlı. İlgilenen. İlgilenmeyen. Hepsi bir dereceye kadar ondan etkileniyordu ve şu anda, Luc aslında ne olduğunu saklamadığında, güzelliğinde ilkel ve ham bir vahşilik vardı.

Luc, hayranlık uyandırıcı olduğu kadar ölümcüldü ve onu seviyordum; ona âşıkım ve Nadia olduğum zamanlarda da aynı şekilde hissettiğimi içten içe biliyordum. Onunla ilgili her şey benimle ilgili her şeye uyuyordu ve şimdi onun için hissettiklerimin görünüşüyle ya da farklı bir hayattan arta kalan duygularla hiçbir ilgisi yoktu. Hissettiklerimin hepsi *onun* sayesindeydi. Aşk, berbat ve korkunç tavlama cümleleriyle ve aslında hediye bile olmayan saçma sapan hediyeleriyle kök saldı. Aşk, bana tüm evrendeki en değerli ve en sevilesi varlıkmişim gibi baktığı her seferde büyüdü. Aşk, hiçbir zorlama veya dürtü olmaksızın gelen sonsuz sabırla yayılmıştı. Hep benim yanımdaydı, her zaman da öyle olmuştu; üstelik de ona karşı bir şeyler hissetmeme dair bir beklentiye girmeden. Ve ona bir daha asla geri dönmeyeceğime içtenlikle inandığı zamanlarda bile beni sevmekten vazgeçmediğini anladığımda ona yeniden âşık oldum.

Luc'a kadar, böylesine derinden, böylesine sonsuz sevmenin mümkün olduğunu bile bilmiyordum ve tüm bunlar aynı anda hem heyecan verici hem de korkutucuydu. Onu kaybetme fikri bile...

Çok az şeyin Luc'a üstünlük sağlayabileceğini kendime hatırlatırken bile tüm benliğimle ürperdim. Luc'un neler yapabileceğini ilk elden görmüştüm. Sadece tek bir dokunuşuyla insanları ve Luxen'leri küle çevirdiğini. Elinin tek bir hareketiyle insanları frizbi gibi fırlattığını. İnsan olsun ya da olmasın, herkes, Luc'un gücünden korkmakla kalmayıp aynı zamanda ona saygı duyuyordu. Luc, alfa değildi. Omega'ydı ve dünyanın çoktan Daidalos'un kontrolü altına girmemiş olmasının yegâne nedenlerinden birinin, Luc'un kendi yaratıcılarına sırt çevirmesi olduğundan bir saniye bile şüphe etmiyordum.

Ama şimdi içlerinden biri –Nadia olarak sürdürdüğüm hayatımın, Luc’la birlikte olduğum hayatımın sona ermesine neden olan kişi– bir şekilde hayattaydı.

“Gördüm.” Luc’un sesi, içinde çalkalanan mutlak güçle kalınlaşmış ve boğuklaşmıştı. “Kendi gözlerimle gördüm. Sylvia, Jason Dasher’ı vurdu.”

“Daidalos’un gerçekten gittiğine inandığın gibi mi?” diye karşılık verdi General, bize dönerek. Yaşlı bir adamdı, belki altmışlı yaşlarındaydı, neredeyse tamamen kazınmış gümüş rengi saçları ve yılların tecrübesiyle kaplı bir yüzü vardı. Hayatını ülkesine hizmet ederek geçirmiş ve günlerini Arizona ya da Florida gibi bir yerde emekliliğinin tadını çıkararak geçirmesi gereken bir adamdı. Ama buna karşılık, buradaydı; 3. Bölge olarak adlandırılan bu bölgede, hükümetin tahliye etme stresine değmediğine karar verdiği insanlar, kayıtsız Luxen’ler, Luxen’lerin mutasyona uğrattığı insanlar –yani melezler– ve Daidalos’tan kaçan Köken’ler arasında gizlenmişti.

“Köken Projesi’nin yok edilmesiyle birlikte Daidalos’un da öylece yok olduğuna inandığın gibi mi?” dedi Eaton, Köken’lerin yaratılmasından sorumlu programa atıfta bulunarak.

Luc tamamen hareketsizleşti ve bunun üzerine tüylerim diken diken oldu. “Benim aptal olduğumu mu sanıyorsun?”

General Eaton’ın çenesi kasıldı.

“Ya da saf?” Luc’un sesi şimdi ürkütücü derecede yumuşaktı ve tekrar konuştuğunda, Eaton’ın cevap vermesini ve bunu akıllıca yapmasını umdum. “Eee, öyle mi sanıyorsun?”

“Hayır” dedi Eaton. “Öyle olduğunu düşünmüyorum.”

“Bunu duyduğuma sevindim. Fikrini değiştirmek zorunda kalmak hiç hoşuma gitmezdi.” Luc bir ya da iki veya üç adım ileri gitmişti ve ben onun hareket ettiğini bile görmemiştim. “Tamamen yok edildiklerine asla inanmadım ve hedeflerinin onlarla birlikte sona ereceğini de hiç düşünmedim. İnsanlar her zaman besin zincirinin en tepesinde olmak isteyecekler ve gücü aramaktan asla vazgeçmeyecekler.”

Luc’un *insanlar* deme şekli, hiç tanışmadığı annesinin insan

olmasına rağmen kendisini bir insan olarak görmediğini ve bir soyadının da bunu değiştirmedini açıkça ortaya koyuyordu.

Ve bir sonraki sözlerini duyduğumda, midemdeki sancı biraz daha şiddetlendi.

“Ama bulabildiğim her tesis, Daidalos’u yöneten çok sayıda kişiyle birlikte artık külden ibaret. Evie’nin okulundaki o kızın imkânsız gerçekleştirdiği ve o serumları o kızın evinde bulduğumuz anda, Daidalos’un hâlâ varlığını sürdürdüğünü biliyordum.”

Luxen’lerden nefret ettiği için kendisiyle aynı fikirdeki arkadaşlarını bir araya toplayıp günlük protestolar düzenleyen April Collins’ten bahsediyordu. İşin komiği, April’in insan bile olmamasıydı.

O da benim gibiydi.

Bir Truva atıydı.

Nefreti, Daidalos tarafından tasarlanmıştı ve bunun tek amacı, insan nüfusuna Luxen’lere karşı korku ve güvensizlik salmaktı.

Heidi ve ben onu yanlışlıkla başka bir varlık olarak ifşa ettiğimizde, April neredeyse *bütün* elini arkadaşımın içinden geçirerek Heidi’yi öldürüyordu.

Luc ve ben onun evinde bir serum zulası bulmuştuk, ama serumların ne işe yaradığına dair hiçbir fikrimiz yoktu ve Luc’un kulübüne baskın yapıldığında onları kaybetmiştik. Evinde keşfettiğimiz sadece serum değildi. Ayrıca onun denetimcisini de bulmuştuk ki onu, daha önce yaptığım bir şeymiş gibi... Kafasından vurmuştum.

Bunu daha önce sayısız kez yapmış ve hiç hatırlamıyor olabildim.

“Ve Daidalos hayatta kalarak daha da güçlendi, daha da akıllandı” dedi Eaton.

“Bu, ölü bir adamın sözüm ona nasıl hayatta olduğunu açıklamıyor” diye karşılık verdi Luc.

Bu çok iyi bir noktaydı ve açıklamasını duymak için sabırsızlanıyordum, ama aniden kendimi... *Garip* hissettim. Neredeyse yerimde duramıyormuşum gibi. Zoe’nin içmeyi sevdiği o espresso’lardan üç fincan içmişim gibi. Muhtemelen aç olduğum ve günün bu saatine kadar şekerli atıştırmalıklardan birkaç kaşık

yemeye alışık olduğum için olmalıydı. Bu garip hissi bir kenara ittim ve odaklandım.

“Dasher’ın öldüğünü gördün mü Luc?” diye sordu Eaton, omuzlar çökük ve yıpranmış yüz yorgundu. “Hayır. Tek gördüğün, vurulduğu ve kan kaybettiği idi.”

“Lanet olası göğsünden vuruldu, adamım.” Luc’un elleri birer yumruğa dönüştü. “Yere düştü ve tekrar ayağa kalkmadı. Ölüm-cül bir yaraydı.”

“Sonrasında onun yanında kaldın mı?” Eaton, Luc’un bakışlarına korkusuzca karşılık verirken, uzun bacaklarını uzatarak oturduğu yıpranmış deri kanepede titredi.

Luc uzun bir süre cevap vermedi ve etrafında bir güç dalgası titreşerek havanın ağırlaşmasına neden oldu.

“Onu yok etmek, bu dünyadan silmek istedim, ama yapamadım.” Başını yana yatırarak çenesini aşağı eğdi. “Ben oraya vardığımda, Jason lanet olası uzaylı görev gücü üyeleriyle çoktan irtibata geçmişti. Ekip yoldaydı. Varlığımın...” Derisinin altındaki damarlar gözbebekleri gibi bembeyaz parlamaya başladığında sesi azaldı.

“Eğer orada kalırsan varlığının *onu* tehlikeye atmasından korktun.” Eaton kafasıyla beni işaret etti.

Biz birbirimiz için yaratılmışız.

Eaton’ın bize söylediği buydu. Ben Nadia iken, Luc ile ilk karşılaşmamızda Daidalos’un parmağı olduğunu; onun Nadia ile *-benimle-* bir çeşit bağ kuracağına güvendiklerini ve bu bağ sayesinde onu kontrol etmeyi düşündüklerini söylemişti.

Dawson ve Beth’le, Daemon ve Kat’le ve büyük olasılıkla sayısız diğerleriyle denedikleri gibi.

Eğer bu doğruysa, Luc’un güvende olduğumdan emin olmak için her şeyi yapacağını tahmin etmeleri mantıklıydı. Bu, Jason Dasher’ın gerçekten öldüğünden yüzde yüz emin olmadan önce oradan ayrılmayı göze almak anlamına gelse bile.

Luc bana zarar verecek hiçbir şey yapmazdı. Bu dünyada kesin olarak bildiğim tek şey buydu. Kafamdaki tek bir saç teline bile zarar vermeden önce kendini lime lime ederdi.

Ama ben...

Aman Tanrım.

Ani aydınlanma, buz gibi bir rüzgâr gibi içimi parçaladı. Bir sonraki nefesim beni boğmakla tehdit etti. Luc'a zarar verebilirdim. Hatta çoktan vermiştim. Truva atlarını çok geç olmadan ortadan kaldırmak üzere faaliyete geçirilmiş bir grup olan Özgürlük Oğullarını imha ederken tam bir psikopata dönüştüğümde, Luc beni kendime getirmemiş olsaydı, bana *ulaşmamış* olsaydı, Daemon'u öldürecektim.

Tüm benliğimle sevdiğim Luc'u öldürecektim.

Ama o ormanda, Luc, ne daha önce sevdiğim çocuktu ne de şimdi sevdiğim adamdı. O anlarda, Luc benim için sadece bir meydan okumadan ibaretti; bu uzaylı tarafımın gördüğü ve yok etmek için eğitildiği bir tehditti. Ben...

Tek bir *düşünceyle* etini kemiklerinden ayırmıştım.

Midem bulanırken gözlerimi sıkıca kapattım ama bu, derisi parçalanan Luc'un dizlerinin üzerine çöküp kim olduğunu hatırlamam için bana yalvardığı görüntüleri durdurmak için hiçbir işe yaramadı.

Güvenli evin dışındaki ormanda dönüştüğüm şey olursam, Luc'un beni durdurabileceğine yürekten inanmıştım. Ben herhangi birini incitmeden önce *bana* ulaşmanın bir yolunu bulurdu. Ama önemli bir bilgiyi gözden kaçırmıştık.

Jason Dasher'a cevap vermek için *kodlandığımı*.

Aldığım eğitimleri uyandıran Cassio Dalgası'nı kullandıktan sonra April'in bana verdiği tepki sayesinde bunun ne anlama geldiğine dair bir fikir edinmiştim. Sorgusuz sualsiz onunla gitmemi, *ona*, o zamanlar isimsiz olan ama artık Jason Dasher olduğunu bildiğim o adama dönmemi beklemişti.

Panik zehirli bir ot gibi içime kök salarken, kalbim kaburgalarıma çarpıyordu. Ya o ya da başka bir Truva atı Cassio Dalgası'nı tekrar kullanırsa? Ya da o ormanda olanlar tekrar yaşanırsa?

Ya Luc bir dahaki sefere bana ulaşamazsa?

Sonra akılsız bir minyona dönüşürdüm ve minyon derken sevimli sarı olanlardan bahsetmiyordum.

Göğsümden kopup gelen bir kahkaha boğazımda takıldı, kendimi boğuluyormuşum gibi hissettim ve muhtemelen bu iyiydi, çünkü gözyaşları veya kanla sona erecek olan korkutucu bir kahkahaydı.

Jason Dasher her şeyimi tekrar elimden alabilirdi. Anılarımı. Benlik duygumu. Özgür irademi. Özerkliğimi. Dostlarımı. Luc'ü.

Kendimi tekrar kaybetme fikri derinlerimde bir kapı açtı ve bir duygu karmaşasını ortaya çıkardı. Bir korku ve öfke tufanı yükselerek varlığımın her zerresini sırlıslam etti.

Her şeyimin tekrar elimden alınmasına izin vermeden önce kendimi yok ederdim.

"Asla."

Bakışlarım Luc'a kaydı. Luc düşüncelerimi okurken, enerji tıslayıp çatırdayarak havaya karıştı. Her zaman kontrol edememesine rağmen, bu yeteneği sinirime dokunuyordu. Ona göre, düşüncelerim genellikle... Çok gürültülüydü.

"Asla bu seçimi yapmak zorunda kalmayacaksın" diye yemin etti, ondan yayılan güç dalgası parlak bir şekilde titreştikten sonra etrafında hiçbir parıltı kalmayınca kadar azalırken. Odadaki hava hafifleyerek nefes almayı daha kolay hale getirdi. "Senin kontrolünü asla ele geçiremeyecek. Bunu kimse yapamayacak."

Ama o ormanda, ona ve Daemon'a saldırdığımda, kendi kontroleme sahip olamadım. Oradaki ben bile değildim...

"Bunun bir önemi yok." Luc aniden önümde belirdi, sıcak elleleriyle yanaklarımı avuçluyordu. Ten tene. Her zamanki gibi, bu temas, tenimin üzerinde dans eden ve damarlarımda akan sessiz bir elektrik yükü gönderdi. Gözbebeklerinin parlaklığı gitgide azalarak normale döndü. Ehh, Luc'un standartlarına göre normale. İrislerinin ve gözbebeklerinin etrafındaki belli belirsiz siyah çizgiler artık görülebiliyordu. "Ormandaki sendin. Henüz dostluk kurmadığım başka bir parçandı, ama bunu başaracağım."

"Bunu bilemem." İçimdeki o güç, tüm serumlar ve uzaylı DNA'sı tarafından çarpıtılmış olan Kaynak, belki de bir bal porsuğundan başka hiçbir şeyle arkadaş olamazdı.

"Bal porsukları son derece zeki yaratıklardır, bunu biliyor muydun?"

“Luc.”

Bana çarpık bir şekilde sırttı. “Dürüst olmak gerekirse, sanırım bal porsuğu yanın beni bulunmaz Hint kumaşı sandı.”

Boğuk bir kahkaha attım. “Bulunmaz Hint kumaşı mı?”

“Evet. Bütün havalı çocuklar böyle demiyor mu?”

“Belki 1920’lerde.”

“Geçenlerde birinin söylediğini duyduğuma yemin edebilirim.” Luc başını eğdi ve burnunu benimkine sürttü. “Ben endişelenmiyorum, Şeftali.”

Şeftali.

Başta bunun çok tuhaf bir lakap olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi? Bunu söylediğini duymak, kalbimin mümkün olan en iyi şekilde sıkışıyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu.

Gerçekten merak edip inanamayarak, “Nasıl endişelenmezsin?” diye sordum.

“Çünkü inancım var.”

Ona baktım.

“Kendime.” Başını eğdi ve büyük bir sırtışıyla kıvrılan yanağının benimkine değdiğini hissettim. Aldığım bir sonraki nefes, çam ve temiz havayla ve Luc ile doluydu. “Sana inancım var. Bize. Akılsız bir minyona dönüşmeyeceksin.” Kısacık bir an duraksadı. “Cadılar Bayramı olmadığı sürece.”

Son kostümümden bahsediyordu. “Minik Kuş’a benzediğimi söylediğini sanıyordum.”

“Benim seksi Minik Kuşum” diye düzeltti Luc ve burnumu kırıştırdım. Bir elini geriye kaydırarak parmaklarını saçlarımın arasına soktu ve gözlerimiz birbirine kilitlenene kadar başımı nazikçe yönlendirdi. “Sen Evie’sin. Kontrolünü kaybetmeyeceksin. Buna izin vermeyeceğim. Buna izin vermeyeceksin. Neden, biliyor musun?”

“Neden?” diye fısıldadım.

“Çünkü bunca yolu sadece birbirimizi tekrar kaybetmek için gelmedik, sağ çıktığımız onca olayı birbirimizi tekrar kaybetmek için yaşamadık” dedi. “Buna izin vermeyeceksin. Bundan eminim, ama buna henüz inanamıyorsan, o zamana kadar bana inan. Buna ne dersin?”

**Bir yıl önce Evelyn'in sıradan bir hayatı vardı...
Şimdiyse hayatının kocaman bir yalan
olduğunu öğrendi. Tehlikeli yeteneklerinin
kontrolünü kaybederse, sadece bölgedeki herkesi
değil ölümcül çekiciliğiyle yürek yakan
Luc'u da riske atacağını biliyor.
Bu yüzden her şeyi yapmaya hazır; yalan,
takas, dilenmek, öldürmek...
Luc bir fırtınaya tutuldu. Ve o fırtınanın adı Evie.**

*Kan ve Kül, Melez Sözleşmeleri, Lux,
Karanlık Elementler, Lanetli, Gamble Kardeşler ve Titan*
gibi serilerin usta yazarı Jennifer L. Armentrout,
Köken serisinin *En Karanlık Yıldız* ve
En Aydınlik Gölge'den sonraki üçüncü kitabıyla,
Lux evrenini özleyenlere şok edici ve
ateşli bir hikâye daha armağan ediyor.

Sertifika no: 44919

ISBN 978-625-8021-76-9

**DE
X**